

מ"ת 14840/04/15 - מדינת ישראל נגד עאדל חדור, מחמד פקיה, מוחמד סאמארה

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

מ"ת 14840-04-15 מדינת ישראל נ' חדור (עציר) ואח'

המבקשת
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
ע"י ב"כ עו"ד ראופה קאסם

נגד
המשיבים
1. עאדל חדור (עציר)
2. מחמד פקיה (עציר)
שניהם ע"י ב"כ עו"ד מחמד ענאבוסי
3. מוחמד סאמארה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד ריאד סואעד

החלטה

בעניין המשיבים 1 עד 3

1. לפניי בקשה למעצר המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

כתב האישום

2. בכתב האישום שהוגש נגד המשיבים נטען שכל המשיבים הם תושבי שטחים ללא אישור כניסה לישראל כחוק. כתב האישום כולל ששה אישומים. ארבעת האישומים הראשונים מתייחסים לשלושת המשיבים יחדיו; ואילו שני האישומים הנוספים מתייחסים למשיב 1 בלבד.

3. **האישום הראשון** הוא האישום המרכזי שבכתב האישום והוא מייחס למשיבים עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה; הפרעה לשוטר; החזקת מכשירי פריצה; החזקת נכס חשוד; כניסה לישראל שלא כדין; וכן תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

4. לפי אישום זה, ביום 29.3.2015 סמוך לשעה 14:00 נסעו המשיבים ברכב גנוב מסוג שברולט. ברכב נהג המשיב 2. סמוך לעטרת נידת החלה לנסוע אחרי רכב זה. הרכב החל בנסיעה מהירה לכיוון רמות. הניידת

הזדהות והופעלו אורות כחולים. משלב זה החל הרכב לנסוע במהירות תוך מעבר נתיבים וגרימה לרכבים אחרים לסטות ממסלולם. הרכב המשיך בנסיעה מהירה שאינה תואמת את הדרך תוך שהוא חוצה אור אדום ואף עולה פעמיים על אי תנועה. בהמשך נטען בכתב האישום שלמרות מחסום שהוקם בכביש בידי המשטרה, הגיע הרכב בנסיעה מהירה וניגח ניידת שהייתה במקום תוך פגיעה במעקה הבטיחות. נגרמו נזקי רכוש לניידת. בשלב זה, לפי כתב האישום, ירה אחד השוטרים יריות באוויר ושוטר נוסף נאלץ לקפוץ לשולי הכביש על מנת שלא להיפגע מהרכב. אך בכך לא הסתיים העניין לפי כתב האישום, שכן הרכב המשיך בנסיעה במהירות העולה על 150 קמ"ש תוך מעבר מסוכן בין הנתיבים ותוך ניסיון לנגח ניידת משטרה נוספת. הרכב אף נסע בניגוד לכיוון התנועה ושוב עלה על אי התנועה. הדברים הגיעו בהמשך, לפי כתב האישום, לכדי יריות שנורו לעבר חלקו התחתון של הרכב בידי שוטר אחר. הרכב המשיך בנסיעה תוך חציית צומת באור אדום ובמהירות גבוהה. הרכב נעצר סמוך למחסום משטרה לאחר צומת עופר. אז - לפי כתב האישום - המשיבים עצבו את הרכב והחלו בברחה רגלית תוך שהם קופצים מעל גדר. במהלך מרדף זה אחר משיב 3 ירה השוטר כדורים באוויר. משיב 1 היכה את אחד השוטרים ושרט אותו במהלך מעצרו. בכתב האישום נטען שברכב נמצאו תיקים ובהם כלי פריצה, כמו גם רכוש גנוב בהיקף ניכר שפורט בכתב האישום.

5. **האישומים השני, השלישי והרביעי** לכתב האישום מתייחסים לעבירות רכוש שבוצעו לפי הטענה אותו יום כאשר הרכוש שנמצא ברכב כאמור באישום הראשון, נגנב באותם שלושה אירועים מושא האישומים השונים. **האישום השני** מתייחס אפוא לפריצה שהייתה בישוב גבעת זאב (ברח' יעלים) באותו היום (29.3.2015) בין השעות 08:00 עד 14:00. המשיבים מואשמים באישום זה בהתפרצות למקום מגורים ובגניבה. הם גם מואשמים באותן עבירות **באישום השלישי** בשל פריצה לבית ברח' ערוגות בגבעת זאב באותו היום (בין השעות 06:00 עד 14:00), והמשיבים מואשמים **באישום הרביעי** באותן עבירות בשל מעשה התפרצות לבית בשכונת גילה (בין השעות 12:00 עד 14:00).

6. כנזכר לעיל, כתב האישום כולל שני אישומים נוספים נגד המשיב 1 בלבד. **האישום החמישי** עניינו ניסיון התפרצות למקום מגורים וכן כניסה שלא כדין וזאת בהתייחס לניסיון פריצה לבית בגבעת זאב ביום 10.3.2015 (תוך שנטען שהמשיב 1 הגיע למקום ברכב מסוג פורד פוקוס בצבע לבן). **האישום השישי** מתייחס לפריצה לבית בגבעת זאב ביום 10.3.2015 בסמוך לשעה 12:00 תוך שהמשיב 1 מואשם באישום זה בעבירות של התפרצות למקום מגורים וכן בגניבה.

מהלך הדיון והנטען לפני

7. בשל אילוצים שונים התקיים הדיון בעניינם של המשיבים 1-2 והמשיב 3 (המיוצגים בנפרד) - במועדי שונים - והחלטה זו ניתנת בעניינם של המשיבים כולם. משיב 3, שהיה הראשון לטעון, לא חלק על העובדות המתוארות באישומים הראשון עד הרביעי. לגבי האישום הראשון הוא טען שהוא ביקש מהנהג לעצור ולא להמשיך במרדף אך הנהג לא שעה לבקשתו. לגבי האישומים בעבירות הרכוש המיוחסים למשיב זה (האישומים השני עד הרביעי) טען בא כוחו שהוא לא חולק על כך שהרכוש שנתפס ברכב שייך לאותם הבתים, אך לא המשיב הוא שפרץ ואין לו קשר לפריצה. ממילא לא מדובר גם ב"חזקה תכופה". משיב זה אף טוען שהוא לא חולק על כך שהוא נכנס

לישראל שלא כחוק אך לטענתו הדבר היה במהלך אותו מרדף ומבלי שיש לו שליטה על כך.

8. משיבים 2-1 טענו בדיון שהתקיים בעניינם להיעדר ראיות לכאורה (או לפחות "חולשה ראייתית") בכל האישומים. הטענה המרכזית של משיבים אלה הייתה שהם היו "טרמפיסטים" באותו הרכב. המשיב 2 מכחיש שהוא זה שנהג ברכב. עוד נטען, שהמשיבים לא נטלו חלק בכל אירועי ההתפרצויות וממילא היות שהם היו "טרמפיסטים" גרידא, לא ניתן לייחס להם גם חזקה תכופה ואין להם כל קשר לרכוש שנתפס ברכב. משיבים אלה טענו שבאירועי ההתפרצות גם אם היה מדובר באותו רכב לפי חומר החקירה, הרי שנהג בו אדם אחר. והראיה לכך היא שחלק מהרכוש הגנוב לא נתפס באותו רכב למרות שמדובר באותו היום. המשיבים 2-1 גם טענו לעניין אי סבירות גרסת השוטרים, במיוחד בעניין עדותם שהרכב עשה פרסה בכביש 9 למרות שכביכול הדבר לא אפשרי באותו המקום. ונטען גם שהשוטרים לא פעלו לפי הכללים הרלבנטיים לא לעניין אופן הקמת המחסום באמצעות נידת דווקא, ולא לעניין הוראות פתיחה באש. הדברים מצביעים, לפי הטענה, גם על חוסר מהימנות של השוטרים (בעיקר בעניין הזיהוי של משיב 2 כנהג); וגם מספקים הסבר למהלך המרדף - מנקודת המבט של המצויים ברכב עצמו.

9. לבסוף, ובכל הקשור לאישומים החמישי והשישי, נטען שאין ראיות לכאורה כלפי משיב 1 שהוא הנאשם באישומים אלה, שכן מדובר על צילומי וידאו בלבד שאין בהם כל פוטנציאל סביר להרשעה, בלא כל זיהוי או ראיה נוספת ואין די בכך ראיות לכאורה למעצר.

דין והכרעה

10. לאחר שעיינתי במכלול חומר החקירה שהונח לעיוני ושקלתי את טענות ב"כ הצדדים, מסקנתי היא קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמת המשיבים 3-1 באישומים המרכזיים שבכתב האישום שהם בראש ובראשונה האישום הראשון ובהמשך לו כפי שיוסבר, גם באישומים השני, השלישי והרביעי. לאישומים החמישי והשישי לא מצאתי ראיות לכאורה. אפרט.

11. כפי שעולה מן הטיעון שלעיל בעניינם של המשיבים כולם, העניין המרכזי הדורש התייחסות במסגרת הלכאורית לשלב זה כמובן, היא בעניין האישום הראשון. ובאופן ספציפי, השאלה מי נהג ברכב; והשאלה האם המשיבים כולם היו חלק מעניין זה.

12. מחומר החקירה עולה שקיים זיהוי של המשיב 2 כנהג הרכב בידי השוטרים מיארה וגתהון. השוטר גתהון ציין בעניין זה שהוא זיהה את המשיב 2 כנהג בוודאות (שורה 22; וראו גם הודעת השוטר מיארה בשורות 26-27; לעניין הזיהוי ראו גם הודעת השוטר פחימה בשורות 63-64). בשלב זה של מעצר, אין זה המקום לבחון את מהימנות גרסאות אלה של השוטרים. למעשה לא הובאו לפני נתונים של ממש או ראיות שיש בהן כדי מסקנה שאין ראיות לכאורה בעניין זה של נהיגת המשיב 2 ברכב. נטען, כאמור, בהקשר אחד של תיאור המרדף שהרכב לא יכול היה לבצע פרסה בכביש 9 בנקודה מסוימת ולכן כביכול הודעות השוטרים גם לעניין הזיהוי כולו אינן

מהימנות. אולם לא מצאתי ממש בטענה זו. ניתן לראות מהודעות השוטרים הרבות - ומדובר במספר שוטרים אף מעבר לשוטרים מיארה, גתהון ופחיתה, שמדובר היה כאמור בכתב האישום עצמו, במרדף ממושך. מרדף שהשתרע על פני מספר כבישים ודרכים תוך שינויים תכופים במסלול הנסיעה, מעבר בין נתיבים ומהירות גבוהה אף תוך עלייה לכאורה על איי תנועה וכן יתר המפורט לעיל. גם אם קיים אי דיוק ביחס למציאות האפשרית **בנקודה אחת** במסלול הנסיעה- ועניין זה אף הוא לא בוסס מעבר לתמונה שהוגשה ובמיוחד נוכח היחס בין המרחק לבין המהירות שיכול להסביר את הגרסה - אין בכך בנסיבות המקרה משום ערעור הראיות לכאורה ומהימנות השוטרים שלפיהם המשיב 2 הוא זה שנהג ברכב. ומשזו המסקנה אין גם מקום לטענה שלפיה נהג אחר - שהוא "האדם הרביעי" - הוא זה שנהג ברכב באישום הראשון.

13. ממילא מתעוררת השאלה, האם המשיבים 1 עד 3 היו אכן טרמפיסטים כפי טענתם. בעניין זה אכן קיימת כפי טענת ב"כ המבקשת, אי עקביות בהודעות שמסרו המשיבים כולם בשורה של עניינים עובדתיים שעניינם מי בדיוק היה ברכב; מי נהג ברכב; מי ישב בקדמת הרכב ומי ישב במושב האחורי. כך, המשיב 1, בחקירתו מיום 29.3.2015 טען שהמשיב 2 ישב איתו במושב האחורי של הרכב ותוך שהוא לא ענה לשאלה אם המשיב 3 - שהוא אישר שהוא מכיר אותו - היה איתו ברכב. המשיב 2 בחקירתו מאותו יום טען שהמשיב 2 הוא זה שישב מקדימה ליד הנהג. המשיב 3 בחקירתו מיום 30.3.2015 אישר שהוא היה ברכב וששני המשיבים הנוספים היו בו וגם נהג נוסף (עניין שכבר נשלל לעיל). בחקירה נוספת של משיב 3 (מיום 7.4.2015) משיב זה לא ידע לומר מי היה עימו ברכב. הוא אישר שהוא ישב דווקא ליד הנהג אך לא ידע למסור פרטי זיהוי לגבי הנהג (עניין תמוה לכאורה כשלעצמו נוכח המרדף הממושך ונסיבותיו).

14. חוסר הקוהרנטיות, ההיגיון והסבירות של הגרסאות בין המשיבים לבין עצמם, נמשך גם בחקירת המשיב 2 מיום 7.4.2015 כשבזו הפעם הוא טען שהוא ישב בחלק האחורי של הרכב יחד עם המשיב 1 (ובשונה מגרסתו הקודמת). גם המשיב 1 בחקירתו מיום 7.4.2015 (בשורה 14) מסר בזו אחר זו גרסאות שונות לגבי מקום הישיבה וסדר הישיבה ברכב.

15. כל אלה מקשים עד מאוד על קבלת טענת המשיבים 1 ו-3 (ולמעשה גם על טענת המשיב 2) לגבי היותם "טרמפיסטים" כביכול ברכב שהיה נהוג בידי אדם אחר. הסתירות בגרסאות השונות כפי שהן גם התפתחו במהלך החקירה, וביחס בין המשיבים כולם לבין עצמם, מחזקות דווקא את הראיות הלכאוריות שבידי המבקשת, לעניין הכרות ופעולה משותפת של שלושת המשיבים גם יחד. ועל כך יש עוד להוסיף, שבחקירתם המשיבים לא הכחישו היכרות ביניהם (גם ביחס למשיב 3 שהוא כביכול מבוגר מהם בכמה שנים). כולם באים מאותו הכפר. משיבים 1-2 אף העידו על חברות והיכרות קודמת לרבות ביום המפגש. בה בעת הודעותיהם של המשיבים 1-2 היו נגועות בסתירות לגבי מקום המפגש באותו יום וגם עניין זה פועל נגד מהימנות גרסתם ותוך חיזוק הראיות לכאורה שבידי המבקשת.

16. נתון נוסף הקושר בין המבקשים כולם לבין עצמם, ובהתייחס לאישומים בהם הם מואשמים הוא תרגיל החקירה שנערך להם. המשיבים בתרגיל זה מציינים ש"עקבו אחרינו", "הפתיעו אותנו", "קפצו עלינו". תיעוד תרגיל החקירה גם מתעד שהמשיבים 1-2 צחקו כאשר משיב 3 הוכנס לניידת וגם צחקו אחרי שאמר שהוא "תפס

טרמפ" בעטורות. הם גם דיברו על העונש שיושת עליהם. לבסוף אציין, ועדיין בכל הקשור לחלק זה של כתב האישום, שלו המשיבים אכן כטענתם היו טרמפיסטים של רכב שנהג בו אחר, הם לכאורה לא היו בורחים מן השוטרים כפי שעשו. אך בחקירתם לא ניתן הסבר מספק לנדון לצורכי הבקשה שלפניי.

17. על כל האמור לעיל יש גם להוסיף, שמחומר הראיות לכאורה עולה שהרכב שבו נתפסו המשיבים בסופו של המרדף שבאישום הראשון, נצפה ברחוב יעלים בגבעת זאב בשעה 12:20 (הודעת ג.כ.). נטען לפניי אמנם שהנהג ברכב לבש חולצה זוהרת צהובה ואילו המשיב 2 היה לבוש בבגדים אחרים עת נעצר. אולם בכך אין כדי כרסום בחומר הראיות לכאורה כפי הנטען ובשים לב לזמן שחלף בין מועד זה שבו נצפה הרכב לבין תחילת המרדף שהייתה בשעה 14:00 ולא בגבעת זאב. כך גם ביחס להודעת ת.כ. שגם היא ציינה אמנם פרטי לבוש אחרים אך היא ציינה שהיא לא בטוחה בכך (וממילא היא העידה על הנוסע ולא על הנהג) ותוך שבהודעה זו שוב זוהה לכאורה הרכב סמוך לשעה 12:00 (שעתיים לפני המרדף) - באותו תאריך ברחוב יעלים בגבעת זאב.

18. כמו כן, אין חולק על כך שהטלפונים הניידים של המשיבים 1 ו-2 אוכנו בשעות הבוקר של יום 29.3.2015 בגבעת זאב ובגילה. זאת שעה שמשיבים אלה הכחישו בחקירתם מכל וכל את עצם הימצאותם במקומות אלה. ובכך גם המענה לטענת ב"כ המשיבים לעניין שעות האיון שאין חופפות כביכול את שעות ההתפרצות ומשעה שדי בכך לצורך הבקשה שלפניי משעה שמשיבים 1-2 היו לכאורה במקומות אלה חרף הכחשתם.

19. ומשעה שאכן קיימות ראיות לכאורה לכך שמדובר למעשה בשלושה משיבים שפעלו יחד ושהרכב שבו נסעו נצפה סמוך למקום שבו הייתה אחת הפריצות בשעות הרלבנטיות בנוסף לאיכונים שתוארו כבר לעיל ובהצטבר גם למציאת הרכוש הגנוב (ברובו) באישומים השני עד הרביעי באותו הרכב, הרי שקיימות ראיות לכאורה נגד המשיבים באישומים אלה כולם. ואין מקום לקבל את טענות המשיבים לעניין היעדר חזקה תכופה (המשיבים לא חלקו על כך שהרכוש מושא האישומים השני עד הרביעי הוא זה שנתפס ברכב). ועוד אציין שלא מצאתי מקום לשינוי ממסקנתי זו בשל הטענות להפרת נהלים כביכול בעת הקמת המחסום או בעת ביצוע הירי. גם אם כך היה - ואיני נדרש להכריע בנדון בשלב זה של ההליך - אין בכך כדי שינוי מן הראיות לכאורה בעניינם של המשיבים ובמיוחד נוכח המרדף על כל שלביו כפי שפורטו לעיל.

האישומים החמישי והשישי

20. עם זאת, בכל הקשור לאישומים החמישי והשישי המתייחסים למשיב 1 בלבד, לא מצאתי שקיימות ראיות לכאורה. באישום החמישי הראיות היחידות שהוצגו לעיוני הן תמונות ממצלמת אבטחה וכן הסרטון עצמו שבו צפיתי. קיים אמנם דמיון וזהות לכאורה בין הבגדים שלובש האדם בתמונות לבין צילומי מצלמת האבטחה (אותו אפוד זוהר, הטרנינג עם הפסים השחורים וכן הנעליים). אך לא ניתן לראות בסרטון ובתמונות שבחומר החקירה את פניו של הנוכח וממילא גם לא להשוותם למשיב 1 בעת מעצרו. בהיעדר ראיה אחרת לעניין זה, לא מצאתי שקיימות ראיות לכאורה באישום החמישי. ואוסיף כי לפי ההודעה של א. ט. שבאישום זה, מדובר גם ברכב מסוג אחר שזה שבאישומים הראשון עד הרביעי. באישום השישי גם כן לא מצאתי שקיימות ראיות לכאורה שכן מידת הזיהוי של המשיב 1 בסרט זה היא אף פחותה מזו שבאישום החמישי כאשר מלכתחילה כל הטיעון בעניין ראיות

לכאורה באישום זה מפי ב"כ המבקשת נסמך על כך שמדובר ברכב עם תיאור זהה ובדמות שלבושה באפוד זוהר ובסמיכות זמנים ומקום לאישום הקודם. בראיות אלה כשלעצמן לא ראיתי משום ראיות לכאורה באישום זה. עם זאת אציין, שגם אם טעות בידי בעניין הראיות לכאורה בשני אישומים אחרונים אלה (החמישי והשישי) אין בכך כדי לשנות ממסקנתי הכוללת בהחלטה דנן שכן עילת המעצר והמסקנה הסופית בהחלטה זו נגזרים בראש ובראשונה מהאישום הראשון ומהאישומים שנלווים לו (כפי שיובהר להלן).

עילת מעצר וחלופה

21. ומכאן - כאמור - לעילת המעצר. ב"כ המשיב 3 הסכים בדיון שהתקיים בעניינו, שככל שקיימות ראיות לכאורה הוא לא יטען להיעדר עילה. ב"כ המשיבים 1 ו-2 טען שמידת המסוכנות הנובעת ממשיב 1 היא פחותה היות שהוא בכל מקרה לא זה שנהג לפי הטענה ברכב ולכן חלקו פחות. אך הוא הסכים בסופו של דבר שקיימת עילת מעצר מסוג מסוכנות וגם קיימת עילת מעצר של הימלטות וביחס למשיבים כולם (עמ' 28 שורות 1-3).

22. אכן, מסקנתי היא שבנסיבות המקרה קיימת עילת מעצר ביחס למשיבים כולם. נסיבות המרדף וההימלטות שבאישום הראשון הן נסיבות חמורות של מסוכנות והדברים הגיעו אף לכדי ירי של השוטרים ותוך שהמשיבים נמלטים מהרכב אחר כל הדברים האלה. לכל המשיבים עבר פלילי מכביד בעבירות ממין העניין. מדובר בתושבי האזור. נגד המשיבים גם מאסרים על תנאי בני הפעלה. כל אלה מקימים גם חשש להימלטות ותוך שעולה מכך שאין על המשיבים מורא הדין וקיים קושי לתת בהם אמון.

23. בנסיבות אלה גם לא מצאתי מקום לשחרר את המשיבים לחלופת מעצר זו או אחרת. הכלל שנקבע בפסיקה הוא שבעבירות מעין אלה של סיכון חיי אדם תוך מרדף ובריחה מן המשטרה הוא כלל של מעצר עד תום ההליכים אף בלא מקום לשקילת חלופה. וכזה הוא המקרה שלפני בשים לב לא רק לנסיבות המקרה עצמן ולעבירות הנוספות שיש ראיות לכאורה לגביהן, אלא גם נוכח העבר הפלילי המכביד והיות המשיבים תושבי האזור - כנזכר לעיל.

התוצאה

24. מטעמים אלה אני מורה על קבלת הבקשה ביחס למשיבים כולם ועל מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדם.

25. חומר החקירה שהוגש לעיוני מושב לב"כ המבקשת וכן המחשב (אמצעי הצפייה).

ניתנה היום, ז' סיוון תשע"ה, 25 מאי 2015, במעמד ב"כ המבקשת, המשיבים 1 עד 3 ובאי כוחם ומתורגמן בית המשפט לערבית.